

de **Grieze Louis**
3

**PAUL
VAN LOON**

Leopold / Amsterdam

> INHOUD <

<i>Het boek</i>	7
<i>Tweëntwintig</i>	12
<i>De zolderkamer</i>	39
<i>Drieëntwintig</i>	47
<i>Het zwembad</i>	53
<i>Vierentwintig</i>	71
<i>De voorraadkamer</i>	76
<i>Vijfentwintig</i>	97
<i>Het kantoor van de schrijver</i>	103
<i>Zesentwintig</i>	122
<i>Het flatgebouw</i>	131
<i>Zevenentwintig</i>	143
<i>De antiekwinkel</i>	148
<i>Achtentwintig</i>	173
<i>De horrorstudio</i>	179
<i>Negenentwintig</i>	193
<i>Het kerkhof</i>	203
<i>Dertig</i>	213
<i>Slot</i>	225
<i>Paul van Loon over De Griezelbus 3</i>	228

Drieëntwintigste herziene druk 2017

© 1994 Tekst: Paul van Loon

© 2017 Omslagillustratie en logo: Ien van Laanen

© 2017 Illustraties binnenwerk: Caren Limpens

Boekverzorging: Caren Limpens

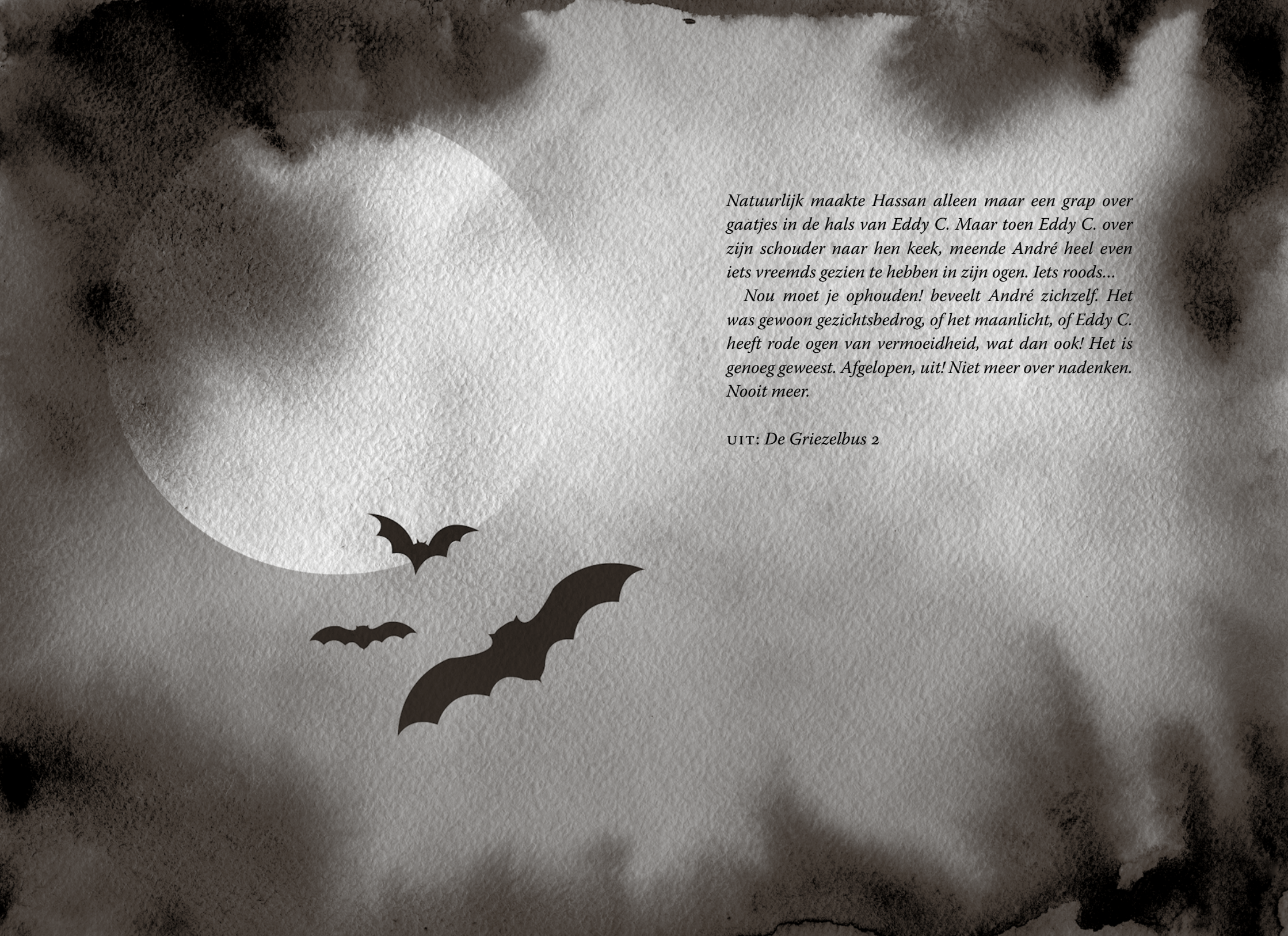
© Auteursfoto: Tuffcat Media

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7304 2 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Natuurlijk maakte Hassan alleen maar een grap over gaatjes in de hals van Eddy C. Maar toen Eddy C. over zijn schouder naar hen keek, meende André heel even iets vreemds gezien te hebben in zijn ogen. Iets roods...

Nou moet je ophouden! beveelt André zichzelf. Het was gewoon gezichtsbedrog, of het maanlicht, of Eddy C. heeft rode ogen van vermoeidheid, wat dan ook! Het is genoeg geweest. Afgelopen, uit! Niet meer over nadenken. Nooit meer.

UIT: De Griezelbus 2

> HET BOEK <

De ijzeren poort van het kerkhof zwaait open. Het is ver voorbij middernacht en alles is rustig. De bewoners van het kerkhof slapen allemaal stil onder de grond. Een donkere gedaante stapt door de poort naar binnen. Hij kijkt even in het rond en loopt dan snel, zonder aarzelen, het pad op. Hij kent de weg, hij weet waar hij naartoe wil, want hij is hier al eerder geweest. Deze zelfde avond nog, met anderen, maar het lijkt al lang geleden, heel lang. De anderen zijn nog slechts naamloze schimmen in zijn herinnering. Gek, het is maar een paar uur geleden, maar hij weet niet eens meer precies wat er gebeurd is, alsof een rode mist zijn gedachten vertroebelt. Op dit moment kan hij zijn eigen naam zelfs niet herinneren. Hij weet alleen dat hij op deze plek moet zijn.

Herfstbladeren ritselen over het pad. Hoog in de bomen schreeuwt een uil. Hij let er niet op. Iets drijft hem voort langs de scheefgezakte kruisen en grafstenen. Een brandend,

kloppend gevoel aan zijn hals, ter hoogte van zijn halsslagader, is het enige waar hij zich van bewust is. Hij wrijft over de twee rode wondjes, maar het gevoel verdwijnt niet. Hij loopt verder, langs een dikke boom. Dan blijft hij staan op een open plek. Een grafsteen staat daar eenzaam in het maanlicht. Aan weerskanten van het graf vier kuilen, open graven, geen grafstenen, nog niet bezet. Hier is het, hier moet hij zijn. Hij zakt op zijn knieën. Het is doodstil op het kerkhof. Geen zuchtje wind. De doden houden hun adem in onder de grond. Geen blad ritselt aan de bomen. Geen mier verroert zich. De jongen gaat op de grond zitten. Hij haalt een vel wit papier uit zijn jaszak, vouwt het open en spreidt het uit op de grond. Met een klein kwastje veegt hij uit het gras iets op het papier. Grijs as. Restanten van iets wat nog niet lang geleden verbrand is. Hij legt zijn handen op zijn knieën, kijkt naar het kleine hoopje as op het papier.

Dan kijkt hij omhoog en het maanlicht schijnt op zijn gezicht, weerkaatst op zijn bril. Het gezicht van een jongen. Jong nog, hoogstens een jaar of twaalf. Hij zet zijn bril af en legt hem naast zich neer in het gras. Uit zijn binnenzak haalt hij een mes tevoorschijn. Langzaam stroopt hij zijn linkermouw op tot aan de elleboog. Hij houdt zijn arm horizontaal boven het papier. Het mes schittert in het maanlicht als hij een snee in zijn onderarm maakt. Van zijn gezicht vertrekt geen spier. Hij kijkt toe, terwijl bloed opwelt. Donkerrode druppels vallen op het papier, het bloed vermengt zich met de as tot een donkere brij, die begint te borrelen. De jongen deint traag heen en weer, zijn handen uitgestrekt boven het papier. Hij neuriet zachtjes, een melodie, onbekende klanken, die niet uit hemzelf komen, maar die hem worden ingegeven. Zijn halsslagader klopt nog feller en zwelt op. De donkere brij van bloed en as verspreidt zich over het papier in kronkels die op letters lijken. Nog steeds deint de

jongen heen en weer. Zijn handen schrijven tekens in de lucht, terwijl vreemde dampen van het papier opstijgen, een rode mist, die niet wegdrijft maar de jongen omhult. Boven het kerkhof weerlicht het en plotseling zigzagt een bliksemflits door de donkere lucht. De rode mist licht fel op, wordt dunner en lost op in kleine deeltjes. Nog steeds zit de jongen daar. Voor hem op de grond ligt niet meer een blad papier, maar een boek, dat uit de as is herrezen. Het is een dik boek. Op de kaft staat met bloedrode letters: *De Griezelbus*.

Een knetterende donderslag doet de grafstenen op het kerkhof trillen. De grond beeft. Er klinkt geklapper van vleugels, als vogels massaal opvliegen uit de bomen en wegvlugten. Er gaat een trilling door het boek, alsof het een levend ding is. Ritselend slaan de bladzijden om. Vanzelf. Nog steeds stijgen er nevels van het boek op. Nevels die zich verstrengelen en wel iets weg hebben van een gedaante. De jongen zit over het boek gebogen, kijkt nieuwsgierig naar de betoverende, haast lichtgevende dampen. Dan spuit de nevel met volle kracht omhoog, recht in het gezicht van de jongen. Dikke slierten, kronkelend als slangen, boren zich in de neusgaten, in zijn mond, in zijn ogen. De jongen kokhalst, valt achterover, schudt en schokt met zijn lijf, wappert met zijn armen, spartelt met zijn benen. Zijn gezicht wordt lijkwit, zijn ogen puilen uit en veranderen van kleur, eerst waren ze blauw, dan worden ze donkerder, paars, zwart en ten slotte bloedrood. Ze gloeien als remlichten op een duistere weg. Dit alles gebeurt in enkele seconden. Dan doven de ogen, houden zijn ledematen op met spartelen, keert de rust weer in zijn lijf. Hijgend ligt hij op zijn rug in het gras. Hij staart naar de maan, die loodrecht boven hem staat, rond en verblindend wit. Maar hij knippert niet met zijn ogen. Wel een halfuur blijft hij zo liggen. Dan gaat hij staan, pakt het boek op en houdt

het met twee handen vast, een peinzende uitdrukking op zijn gezicht. Nog steeds het gezicht van een jongen van twaalf, maar ook schemert er iets anders doorheen. Heel even beweegt er iets achter zijn ogen, als een vis onder het wateroppervlak. Een glimp van een oeroud wezen. Hij streelt de kaft van het boek, zoals een ander kind zijn kat of zijn konijn zou strelen. Dan raapt hij zijn bril op. Hij zet hem op zijn neus, draait zich om en loopt het pad af, naar de uitgang van het kerkhof. Het boek stevig onder zijn arm. Hij kijkt niet meer om.

In een van de vier grafkuilen beweegt iets. Aarde brokkelt af, langzaam klauwt iets zich naar boven. Een hand verschijnt boven de aarde, een spierwitte hand. Van een skelet...

TWEE JAAR LATER...

